

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 11.

Den 1ste Juni 1899.

48de Aargang.

Tale af Apostel Matthias Cowley.

Følgende Tale blev holdt af Apostel Cowley i Tabernaklet i Salt Lake City den 26de Februar 1899:

Brødre og Søstre, det er mig en Glæde at være samlet med Eder her for at tjene Gud. Jeg har nydt Glæde og Opbyggelse af mine Brødres Vidnesbyrd og Rapporter, og ligesom dem ønsker jeg Andel i Eders Forbønner, medens jeg staar i denne ansvarfulde Stilling. Det maa være synligt for enhver, som med Eftertanke og i al Oprigtighed undersøger Sagen, at de Sidste-Dages Hellige ere et oprigtigt Folk; og vi ere ligeledes villige til at indrømme hos Folk af andre Trossamfund, at de kunne være oprigtige i den Tro, de have annammet. Vi staa ikke frem for Verden i den Hensigt at føre Strid mod Verdens religiøse Stiftelser, ej heller for at forringe de forskellige Sekters og Partiers Tilhængeres Ærlighed og Dyder. Vi tro derimod, at mange af dem ere ærlige og oprigtige i at gøre, hvad de anse som deres Pligt mod Gud og alle Mennesker. Vi fremhæve ogsaa det Princip, at enhver burde gives den Rettighed at handle efter egen Billie, saavel med Hensyn til hans Religion som i andre Sager, saavidt hans Handlinger ikke krænke andres Rettigheder; at om Folk, — paa Grund af at de forlade sig paa saadanne Fortolninger, som lærde Mænd af forskellige Trosbekendelser foregive, og gennem Bilfarelser, der muligen ere gaaet i Arv fra Slaegt til Slaegt, fordi de ikke have holdt sig i Forbindelse med Gud, — ere fejlstegne i deres Anskuelser, ere de ansvarlige for Herren alene og ikke for Mennesker.

Alligevel fremhære vi alvorligen vort Vidnesbyrd om, at Herren har anordnet en ny Tilstykkelse, og hvad vi mene dermed er: Genbringelsen af Forbindelse med Himlen; Guds Tilkendegivelse af sin Billie angaaende Menneskene; Genoprettelsen af Evangeliets Principper og Ordinanser paa

Jorden saaledes, som Frelseren selv lærte dem; Kirkens Organisation med den samme kirkelige Regeringsform, som han indstiftede i Palæstina, med den samme Tro og Forkyndelse, med Løfte om de samme Følger af Troens Annammelse, udfordrende samme oprigtige Omvendelse fra Synd — ikke et udvortes Skin af Guds frygt, der tilfredsstiller Menneskers fejlagtige Opsattelser af Herlighed, men en virkelig Omvendelse fra onde Handlinger af hvilket som helst Slags — med det faste Forsæt at tjene Gud og holde hans Bud og Love i al Fremtid. Vi lære, at Daaben er en udvortes Ordinans, der bør efterkommes som et Tegn paa vor Tro og Tillid til Gud, og at sandt Omvendelse og Daab vil bringe Syndernes Forladelse. Men eftersom den ydre Daabs Ordinans ikke er tilstrækkelig for den menneskelige Sjæls Nødtørst, og for at vi i Virkeligheden kunne blive fødte paany, er det nødvendigt at blive meddelt den Helligaand, hvorved vi sættes i nærmere Forbindelse med Gud. Den er Alabenbarelsens Aaland, og med den er forbunden alle Evangeliets Kæfster og Gaver, saasom Helbredelsens Gave, Tungemaals og Profetiens Gaver, himmelske Syner, og mange andre Kendetegn paa Guds Kraft. Besiddelse af disse Gaver er Følgen af at blive født af Vand og af Aalanden — født af Gud.

Medens vi vidne om disse herlige Tings Gengivelse til Jorden, og at vi ere komne i Besiddelse af dem, kunne vi ikke andet end nære en Følelse af Medlidenhed for vore Medmennesker, og en Uttraa til at være dem behjælpelig til deres Frelse. Vi ønske ikke at rive ned paa dem eller at forringe noget som helst sandt Princip, de monne holde sig til, men tværtimod nære vi et Ønske om og en Glædesfølelse for at kunne byde dem mere godt og stille dem i et klarere Lys. Og, omendssøndt vi tro, at der findes Brudstykker af Sandheden hos enhver kristen Kirke, ja endog hos Hedningerne, vide vi dog og vidne om, at ved dette Evangeliums Gengivelse, er den hele og rene Sandhed genbragt til Jorden, det vil sige: at alle de Belsignelser og Maadegaver de tidlige Kristne havde iblandt sig, ere gengivne i vor Tid til Nytte og Belsignelse for Menneskene.

Lad mig spørge Eder, mine Brødre, Søstre og Venner, om der er noget usornuftigt i at tænke sig, at en saadan Tilstand kunde komme i denne Tid og Slægt? Hvis det var nødvendigt, at Menneskene den Gang maatte besidde Alabenbarelsens Aaland for grundigt at kunne forstaa Kristi Lærere, er det visseligen nødvendigt, at vi skulde besidde den samme Aaland i Dag. Jeg vil nu hensøre til nogle faa Skriftsteder, for at vise, at denne Anskuelse ikke er usornuftig eller ubibelsf. Først lad mig henlede Eders Opmærksomhed paa den Kændsgerning — noget som enhver estertænkende Mand og Kvinde, der i mindste Grad interesserer sig i Kristenhedens Religion, let vil kunne se — at uagtet alt, hvad Verdens Lærde have opnaaet af Intelligenς, lige fra Kristi Tid til vor,

have de aldrig været i Stand til at bringe Folket til Enhed i Troen, og aldrig have de funnet blive enige om de Stikke og Ceremonier, som Guds Søn selv indstiftede. Disse unge Mænd, som have talet her i Dag, have baaret Bidnesbyrd om Sandheden. De have rejst omkring i to til tre Aar, een i de nordlige, den anden i de sydlige Stater, og naar de have traadt frem for at prædike Evangeliet, har det været uden nogen Forberedelse paa, hvad de skulde sige — ikke at de vare tommie og uvividende, thi det er bleven de Sidste-Dages Hellige sørdeles paalagt, at de skulle lægge paa Hjerte ethvert Ord, som fører til evigt Liv, og at de ikke skulle være sløve, men bestandig øge efter Visdom af de bedste Bøger, der findes. J. kunne læse flige Formaninger i det 84de og 85de Stykke i Pagtens Bog — en Bog, der indeholder Guds Abenbaringer til Profeten Joseph Smith for hans Kirkes Vejledelse i denne Uddeling. Disse unge Mænd have, saa at sige, staet alene blandt fremmede, maaſke uden at have naaet nogen høj Grad af Skoleundervisning; men de have faaet en fast Overbevisning om Sandheden, og have traadt frem i Folkeforsamlinger og forklaret dem Kristi Lære og aflagt deres Bidnesbyrd om Evangeliets Principper, saaledes som den Helligaand har tilskyndet dem til at tale.

Apostlen Paulus siger i sit Brev til Korinthierne: „Thi hvilket Menneske ved, hvad der er i Mennesket, uden Menneskets Land, som er i ham? saa ved og ingen, hvad der er i Gud, uden Guds Land.“ (1. Kor. 2, 11.)

Det var ved Guds Land, man kunde kende det, der hører Gud til, og kun i Forhold til, som de var i Besiddelse af den Land, kunde de forstaa Guds Dybheder. Dette stemmer nøjagtigt overens med, hvad Frelseren sagde, da han udsendte sine Disciple for at forkynde Evangeliet. Han sendte dem under samme Forhold og gav dem de samme Forholdsregler til Vejledelse i at lære Folket, som han har paalagt de Sidste-Dages Hellige i denne herlige Husholdning, som han har anbetroet os. Vi læse saaledes:

„Se, jeg sender Eder som Haar midt iblandt Ulve; vorder dersomme som Slanger og ensoldige som Duer. Men vogter Eder for Menneskene; thi de skulle overantvorde Eder til Raadet, og hudstryge Eder i deres Synagoger. Men J. skulle og føres for Fyrster og Konger for min Skyld, dem og Hedningerne til et Bidnesbyrd. Men naar de overantvorde Eder, da sørger ikke for, hvorledes eller hvad J. skulle tale; thi det skal gives Eder i den samme Time, hvad J. skulle tale.“ (Matt. 10, 16.—19.)

Denne var Kristi Befaling til dem, som vare bemyndigede til at repræsentere ham i Verden, og jeg kender ikke nogen troværdig Abenbaring, der bemyndiger nogen til at forandre Maaden, hvorpaa Evangeliet skulde forkyndes. Lad mig læse videre af hvad Paulus siger til

Korinthierne: „Men vi have ikke annammet Verdens Aaland, men den Aaland som er af Gud, paa det at vi kunne kende det, som er os skenket af Gud; hvilket vi og tale, ikke med Ord, som menneskelig Visdom lærer, men med Ord som den Helligaand lærer, idet vi tolke aandelige Ting med aandelige Ord. Men det sanselige Menneske fatter ikke de Ting, som høre Guds Aaland til; thi de ere ham en Daarlighed, og han kan ikke kende dem; thi de bedømmes aandeligen.“ (1. Kor. 2, 12.—14.)

Nu ønsker jeg at sige til denne Forsamling i dybeste Alvorlighed, at denne Sandhed, som Apostlen Paulus nedlagde, er bleven stadsætst i hele Menneskeslægtens Historie, i Særdeleshed med Hensyn til vor Herres og Frelsers, Jesu Kristi Lære. Da Martin Luther, Zwingli og andre Reformatorer følte, at det var deres Pligt at staa frem og forsvere deres Anskuelser imod Roms undertrykkende Magt, kunde ingen af dem nogensinde sige, at Gud havdeaabnbarer for dem, hvorledes de skulle organisere hans Kirke efter det gamle Mønster; ingen af dem have gjort Krav paa at have modtaget nogen som helst Meddelelse fra Gud ved Engles Betjening, eller at have været saaledes stillet som at have adlydt Evangeliet ved nogens Haand, som var retteligen bemhydiget af Gud. Derfor se vi, at endskønt deres Lærdomme kunne skattes højt af Menneskene, stemme de dog ikke overens med Kristi Lære. Tag f. Eks. Lærdommen om Forudbestemmelse, som de forkynde den. Med Hensyn til dette Punkt stemmede Luther ikke overens med andre Reformatorer, og mellem Zwingli og Calvin var der ogsaa Forskelligheder. Paa Grund af disse Forskelligheder og af Mangel paa Åabenbarelse til deres Bejledning, opkom der een ny Sekt efter en anden; og denne Adskillelse og Fremkomst af nye Organisationer har gaaet for sig fra den Tid til nu, og Folket har endnu ikke naaet Enhed i Troen. Dette er fordi de ikke kunne forstaa Guds Dybheder uden ved Guds Aaland.

Og atter, denne Tilstand, nemlig Mangel paa Enighed angaaende Kristi Lære blev forudsagt af Apostlen Paulus, idet han siger: „Men vid dette, at i de sidste Dage skulle vanskelige Tider være at forvente; thi Menneskene skulle være egenkærlige, pengegerrige, overmodige, hoffærdige Bespottere, ulydige mod Forældre, utaknemmelige, vanhellige, ukærlige, uforligelige, Bagtalere, umaadelige, umilde, uden Kærlighed til det gode, Forædere, fremfusende, opblæste, som mere elsker Bellyst end de elsker Gud, som have Gudsfrigtheds Skin, men fornægte dens Kraft. Fly ogsaa disse.“ (2. Tim. 3, 1.—5.)

Lad mig her bemærke, at de Sidste-Dages Hellige lægge Bind paa Gudsfrigthyt. De erkære, at de have den samme Form, som blev indstiftet af Frelseren, og den samme Tro, som styrkede Apostlene og de Halvfjerdts til at vandre omkring uden Bung eller Taske og forkynde Evangeliet for Menneskene. Denne Tros Virkning var af en saadan Beskaffenhed, at naar de anraabte Herren, hørte han dem og besvarede deres Bønner.

Det var en aabenbar Kendsgerning og ingen Indbildung. Naar de bad til Herren, sikte de, naar de bankede, saa blev der opladet for dem, og de modtog Guds Alabenbninger.

Dette Troens Princip have vi i Gje. Naar disse vore unge Mænd forlade Skolen eller Værkstedet og forlade deres Fader og Moder, Hustru og Børn for at gaa ud i Verden og forkynde Evangeliet, tro vi, at dette er et stort Bevis paa deres Oprigtighed og Tro. Thi de blive ikke tilskyndede ved Tanken om nogen som helst verdslig Belønning, og ingen af dem have noget saadant i Forventning. De blive heller ikke tilskyndet af nogen Ide om, at de ville blive modtagne med aabne Arme ude i Verden, thi de vide, at vort Folk ikke er populært i Verden. Men de ere tilskyndede af den Overbevisning, de have om Evangeliets Sandhed; og naar nogen er saaledes overbevist derom, og Sandheden fylder hans Sjæl, kan han ikke andet end være et oprigtigt Menneske. Det vil sætte Mod i ham til at forlade sin Familie og alt, hvad der er ham ført her i Livet, og til saaledes at vise sin Forkærlighed for sine Medmennesker.

Lad mig med det samme sige et Ord om Kærlighed. Der tales saa meget om denne Dyd, og nogle synes at mene, at den bestaar blot i at give af sit Gods til de fattige, og i at give Gaver til Forsørgerheds-Anstalter. Paulus udtales sig i følgende Ord: „Dersom jeg taler med Menneskenes og Englenes Tungemaal, men haver ikke Kærlighed, da er jeg en lydende Malm eller klingende Bjelde; og dersom jeg uddeler alt mit Gods til de fattige, og dersom jeg giver mit Legeme hen, at jeg skal brændes, men haver ikke Kærlighed, da gavnner det mig intet. (1. Kor. 13, 1.—3.)

Jeg kan sige Eder, at sand Menneskekærlighed er en saadan, som Kristus viste os. Jeg kunde maaske give Penge til at forsørge fattige, og maaske vise mig meget gavmild i at uddele af det jordiske; men jeg kunde maaske paa samme Tid vøre saa skinhellig, enten paa Grund af min Opdragelse eller mine Omgivelser, at jeg ikke kunde fordrage et Menneske, der troede paa saadanne Principper, som ikke stemmede overens med mine, og maaske jeg vilde vøre uhøflig og uretfærdig i min Handlemaade med ham. Jeg siger Eder, at en saadan har ikke den Kærlighed, der fylde vor Herre og Frelsers Sindelag. Jeg maa indrømme, skønt med Bedrøvelse, at vi ikke altid udvise i vor Vandet Evangeliets ødle Principper i saa høj en Grad, som vi burde; men jeg vil dog sige, at vi ere beredvillige nu — og have været siden Gud ved sin Profet genoprettede sin Kirke — til at tage vor Rejsetaske i Haanden og nogle saa Bøger, og gaa ud i Verden tilfods uden Penge eller Belønning for at forkynde Evangeliet. Om vi forhaanes, gengælde vi ikke dem med ondt, som forhaane os. Om de forfølge os, nære vi ikke nogen Følelse af Hævn. Vi tro nemlig, at det er vor Pligt at lyde Kristi

Befaling: „Salige ere I, naar man bespotter og forfølger Eder, og taler allehaande ondt om Eder for min Skuld, og lyver det; glæder og fryrder Eder, thi Eders Løn skal være megen i Himmelne; thi saa have de forfulgt Profeterne, som vare før Eder.“ (Matt. 5, 11. 12.)

Vi tro, at det er vor Pligt at høre disse Ting med Taalmodighed; thi naar Mænd komme saa langt ind paa Bilsfarelsens Bane, at de uden gyldig Grund bestride os og med Forhaanelse pege Fingre ad os, udspredde falske Rygter om os, der sættes i Omloeb af saadanne, som have ondt i Sinde og egennytte Motiver, der gaa ud paa at give de Sidste-Dages Hellige en slet Karakter, kunne vi godt vente for den Retfærdiggørelse, som Gud vil visseligen en Gang bringe dem, som elſſe Sandheden og tjene ham. Vi vide, at naar Folk gøre Uret, ville de holdes ansvarlige og maa gøre Regnskab for den Almægtiges Domstol deraf, og vi kunne godt vente. Denne er den Slags Kærlighed, vi bestræbe os paa at nære i vort Indre. Lad mig spørge: Naar, i hele denne Kirkes Historie, hvilket er et Tidssrum af ni og tredessindstyve Åar, have I nogensinde set en Følelse udvist af dette Folk for at slade andre Folk, eller til at forringe de Principper andre sætte stor Pris paa? Naar have I nogensinde fundet i Kirken en Tilbøjelighed til at gøre Uret og volde andre Fortræd, eller til at undertrykke og beskæmmie dem? Jeg tør sige, at intet Tilfælde kan vises i vor Kirkes Historie, hvor den er skyldig i nogen saadan Behandling af vore Medmennesker. Lad mig saa igen spørge: Naar har nogensinde Følgerne af det System, som vi have sluttet os til, og hvilket vi ere overbeviste om at være udsprunget fra Gud ved Åabenbaring, og er ganske i Overensstemmelse med den Lære, vor Frelser indstiftede — naar har vor Lydighed til dette System nogensinde gjort Menneskene noget ondt? Naar har det ledet nogen til Lediggang? Naar har det ledet nogen til nogen som helst Last? Naar har det paa nogen Maade lokket nogen til Ulykkehed eller til at deltage i noget som helst af en nedværdigende eller fordærvelig Natur? Jeg vil indbyde enhver til at undersøge paa det nøjagtigste de Lærdommie, som disse Bøger indeholde — Mormons Bøg, Lærdommens og Pagtens Bøg og Bibelen; thi Bibelen er ogsaa vor Bibel. Vi elſſe og agte den. Den er den samme Bibel, der findes i enhver protestantisk Kirke og i enhver Familie af Protestantter overalt i Verden. Jeg vil anmode Eder om at gennemlæse Åabenbaringerne, der bleve givne til Profeten Joseph Smith, for at se om I kunne finde noget ondt i dem; om I kunne se, at ved en praktisk Efterleven af dem, nogen som helst Ulykke desaarsag vilde ramme Menneskeheden. Jeg vover at sige, at om I ville begynde denne Undersøgelse i al Oprigtighed, og fortsætte den med Forsigtighed fra Begyndelse til Ende, ville I efter saadan Undersøgelse staa frem og bevidne, at hvis de Sidste-Dages Hellige vilde i deres daglige Vandel fremvise de Principper, der indeholdes i disse

hellige Værker, kunne de ikke andet end være et godt Folk, et ærbart Folk, et flittigt, ærligt og dydigt Folk, som er tro og lydig mod alle Regeringens Institutioner, hvorfra vi ere en Part, og om hvilke vi sige, at Gud inspirerede vore patriotiske Fædre til at lægge Grundvolden til Menneskenes Frihed vid og bred og dyb, saa at de undertrykte af ethvert Land og Klimat kunde komme til dette Land (Amerika), og finde en Fredens Havn, hvor de kunde tjene Gud ifølge deres egen Samvittigheds Bydende.

De Sidste-Dages Hellige fornægte ikke Guds Kraft, skønt vi have en Form af Guds frygt. Vi have Troens og Omvendelsens Principper, hvilke ere mere end den blotte Form; saa have vi Daabens Ordinans, hvis Form er Neddypelser. Syndsforladelse er een Hensigt med Daaben, men ikke den eneste. Vi have en Form af Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave efter det gamle Mønster, men vi fornægte ikke Guds Kraft. Vi fornægte hverken Nødvendigheden, Muligheden eller Sandhedsigheden for at Gud skulde tale ud af Himlen i denne Tids Husholdning og genoprette den samme Orden, der fandtes blandt Jesu Kristi Apostle i Palæstina. Vi fornægte ikke Nødvendigheden af Guds Kraft til de syges Helbredelse; ej heller fornægte vi Nødvendigheden af den profetiske Gave, eller af Guds Kraft ved Modtagelsen af Åabenbaring fra Himlen til vor Bejledelse i det daglige Liv, samt til at vise os, hvorledes vi skulde afbenytte de guddommelige Sandhedsprincipper, der omtales i den hellige Skrift. Vi fornægte ikke Guds Kraft; derfor, om jeg give Alt paa Pauli Ord, ville jeg ikke forlade de Sidste-Dages Hellige; jeg ville prøve alt, og holde fast ved det gode. Hver Mand og Kvinder burde have den Træmodighed og Ærlighed for Retfærdighedens Principper, at de turde staa frem og forsvarer dem, hvor som helst de monne findes. De burde have den Træmodighed, der vilde hjælpe dem til at undersøge et Folks Værd samt de Principper der lede og styre det, uden Hensyn til, hvor meget et saadant Folk er blevet misfortaet, eller, hvor meget de ere blevne bagtalt og falskligens beskyldt af onde og listige Mennesker i Verden.

Angaaende saadanue, som have et Guds frygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft, siger Paulus, at de „lære altid, og kunne aldrig komme til Sandhedens Erkendelse.“ Jeg formoder, at Paulus her talte i Særdeleshed om religiøse Sandheder, endskønt vi ogsaa ere af den Menning, at naar Åabenbarelsens Lys tilkendegiver en videnstabelig Sandhed, kan man føste Lid til den; thi Gud skabte Himlen og Jordens. Han anordnede Lovene, der styre dem; og det er ikke mere usornuftigt, at søge hos Gud om Lys for disse Ting, end det er for en, hvis Ur er brokket i Stykker, at gaa til Urmageren for at faa det gjort i Stand igen, hellere end at tage det hen til Smeden. Gaa til Universets store Astronom, Jordens store Geolog; og naar jeg faa Svar af ham paa

noget som helst Spørgsmaal, kunne Æ forlade Eder paa at det er rigtigt. Men Paulus talte om religiose Sandheder, da han sagde: „De lære altid, men kunne aldrig komme til Sandheds Erfendelser.“ Marsagen dertil er ganske klar — de modtage ikke Sandheden's Land. (Fortj.)

Den 1ste Juni 1899.

Arbejde.

Da Adam syndede og blev dreven ud af Edens Have, sagde Herren til ham: „I dit Ansigts Sved skal Du æde dit Brød, indtil Du bliver til Jord igen.“ Lige siden den Tildragelse have Menneskene søgt at undgaa denne Dom, men finde det som oftest mere besværligt at slippe fri for Arbejde, end det er at tage fat derpaa med Modighed og fuldbyrde, hvad Gud havde til Hensigt med at give dette Bud. Det omtales ofte som en Straf, men naar vi retteligen forstaa Skaberens Hensigt i denne, som i enhver anden af hans Handlinger med Menneskene, ville vi se, at de i Virkeligheden tjene Menneskene mere til Besignelse og Op-højelse end til Straf. „Gud er Kærlighed“, og hvorledes kunde da nogen tænke, at en kærlig Fader og Skaber kunde glæde sig ved at plage og besvære sine Børn, som jo er Genstand for hans uendelige Kærlighed.

Naturen selv vil, naar man nøje betragter den, lære os meget om Virksomhed. Intet af det synlige skabte er uvirksomt, men alle Begne sker der Forandringer, hvilke tjene til at forbedre Jordens Tilstand, og gøre den bedre skiflet til Menneskets Brug efter hans Naturs Fordringer. Elementerne ere virksomme med at oploose de faste Stene, og saaledes danne de Jordsmonnet, hvori Planteliv kan fremspire og vokse for at Smykke det hele Landskab og derhos yde Føde og Beskyttelse for Dyrelivet. Der er uophørlig Bevægelse i Planterne, idet de udøsge og omstifte Elementerne ved Hjælp af Solens Varme og Lys, og benytte saadanne Materialer, som ere tjenlige til Plantebygning, og gennem en vidunderlig Kraft, som den menneskelige Forstand endnu ikke kan fatte, dannes af disse Materialer Stengel, Blad, Knop, Blomst, Frugt og Sæd, og alt dette tilsyneladende blot for at tjene Mennesket til Føde, Bekvemmelighed og Glæde. Endog naar Planten visner og dør, ere Elementerne i Virksomhed med at oploose og adskille disses sammensatte Dele og berede dem til igen at bruges i Skabelsens Økonomi.

Dyrelivet virker ligeledes uophørlig til at forvandle de Materialier, det faar af Plantelivet, til forskellige Former, skifte til at afhjælpe

Menneskets Nødtørft for Føde, Klæder og mange andre af et civiliseret Livs Nødvendigheder og Bekvemmeligheder. Bindene ere utrættelige i deres Bevægelser og føre bort fra Menneskets Bolig de usunde Dunster, der baade ere ubehagelige og skadelige for hans Helsbred. Paa samme Tid forsyne de den nærende Silt, uden hvilken Livet snart vilde være endt. Ligeledes virker Solen til at op holde alt Liv, idet Uddunstningen renser Vandet af det mægtige Ocean og har Indflydelse paa Bindene, som bære det ind over Landet, hvor det igen hjælper til at rense Luftten og forsyner Plantevæksten med de Elementer, hvorfra dens Bygning til- dels bestaar.

Selv Jordens er ikke uwirksom, men iles bestandig fremad paa sin Bane og bringer os de forskellige Aars tider med afvekslende Hede og Kulde; og ved dens Bevægelse omkring sin Aksel giver den os afvekslende Lys og Skygge — Dag og Nat — der begge ere uundværlige for Mennesket, for at han kan arbejde og hvile.

Blandt alt, hvad der er skabt, synes Mennesket at være det eneste, der er tilbøjeligt til at ville undgaa Virksomhed eller Arbejde, og om endskønt han er stillet som Skabelsens kronende Øvrighed, synes hans Besætninger dog mest af alt det skabte at være grundet paa Egennyttighed og uden Hensyn til andres Velvære. Et det ikke i det mindste muligt, at der en Gang i den lange Fremtid vil komme en Regnskabs Dag — og er det ikke ogsaa retsfærdigt, at den skulle komme — naar de, som have været lade, og ikke have gjort deres Del af Livets Arbejde, ville finde sig i en meget stor Gæld, og ville blive opfordrede til at betale endog den sidste Skærv?

Mennesket tager sat paa Naturens Gerninger og er den behjælpelig ved at tilvejebringe en passende Tilstand for Udvikling i Plante- og Dyreliv, og derefter tilbereder Materialierne for sit eget Brug og Bekvemmelighed. Alt, hvad vi bruge til Føde og Klæder og til paa andre Maader at gøre Livet behageligt med, er Arbejdets Produkt, og de, som have forfællet at udføre deres Part i denne Verden efter bedste Evne, fortjener kun en ringe Andel i Velsignelserne, som Arbejdet yder.

Legemlig Sundhed og Aandskraft bero meget paa legemlige og Sinds-Bevægelser, og begge styrkes ved Virksomhed. Hvile — eller Afveksling, hvilken er Hvile — er ogsaa nødvendig; men vedvarende Uvirksomhed er ikke Hvile. Bevægelse er Liv — Ubevægelse er Død. Tiden gaar langsomt hen for den lade, og han er af alle den elendigste, og af det skabte det unyttigste.

Der er stor Forskel paa Folks Mening om, hvad der er Lyksalighed her i Livet, thi medens nogle tro, at de vilde finde den i Forlystelser, vilde andre kun se den i Mag og Uvirksomhed. Begge ere fejlagtige Ideer, thi sand Lyksalighed kan hverken findes i overdrevne Udsævelser eller i Ladhed og Lediggang. Der behøves Virksomhed med et bestemt

ønskeligt Formaal for Øje, for at Arbejdet kan blive behageligt. Det er blevet sagt, at der er større Tilsfredshed i Stræben, end der er i Besiddelsen. Den vundne Sejer gaar een i Glemme, den nye Stilling bliver man vant til, det opnaaede Ideal taber sin Idealitet. Den er til at beklage, som har naaet sine Bestræbelsers højeste Maal. Den virksommes Dealer ville vokse stærkere, end han kan naa dem. Der er altid Plads i Verden for den virksomme — den, som er villig til at gøre, hvad Gud havde til Hensigt for ham at gøre, og som stoler paa ham for, hvad Følgen vil blive. Ingen behøver at skamme sig ved at arbejde, men kun ved ikke at arbejde eller ved daarsligt Arbejde. Den lade venter paa Lejlighed — Arbejderen danner den af sine Omgivelser.

Nogle bruge deres Levetid, som de bruge Penge — ødsler den bort. De burde tage i Betragtning, at der kommer en Regnafabs Dag, naar de ville blive vejede og fundne for lette; „thi Menneskens Søn skal komme i sin Faders Herlighed med sine hellige Engle; og da skal han betale enhver efter sine Gerninger.“

Alt, hvad vi faa i denne Verden, er Produkterne af Arbejde; dog er der mange, som bedrage sig selv, idet de tro, at Kristus vil gøre alt for dem med Hensyn til det tilkommende Liv, men de vilde være mere i Sikkerhed, om de gjorde, som Paulus formanede Philippenserne: „arbejder paa Eders egen Saliggørelse med Frygt og Bæven.“ A. W.

Ankomst og Beskikkelse. Følgende Missionærer fra Zion ankom den 7de Maj til København i godt Velbefindende: Peter Frost, Emil Anderson og Louis A. Anderson.

Den 13de ankom ligeledes følgende: Michael Johnson, H. A. Petersen, Thomas A. Fredricksen, Christian Johnson, Ole Larson, Ole Oberg, John Johnson og Christen Christensen.

Disse Missionærer besliskkes til at arbejde i de respektive Konferencer som følger: Eldsterne Peter Frost og Christen Christensen i Aarhus, Emil Anderson og Louis A. Anderson i Göteborg, H. A. Petersen og Christian Johnson i Kristiania, Michael Johnson og Thomas A. Fredericksen i Trondhjem, Ole Oberg og Ole Larson i Skæne og John Johnson i Stockholms Konference.

Afslosning og Beskikkelse. Eldste Gustaf Johnson løses fra at arbejde i Stockholms Konference og besliskkes til at arbejde i Göteborgs Konference.

Følgende Eldster løses fra deres Missionsarbejde i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion: Frederick J. Holst fra Aalborg Konference, Aaron Lundberg fra Göteborg Konference, Andrew

Johnson fra Skaane Konference, W. D. Hanson, Carl G. Johnson, Carl O. Johnson og John E. Carlson fra Stockholms Konference.

Andreas Peterson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Følgende Brev fra Præsident Platte D. Lyman vil uden Tvivl være af Interesse for „Stjernen“'s Læsere:

Hamborg, d. 16de Maj 1899.

Præsident Andreas Peterson.

Kære Broder!

Efter at vi skiftes ad ved Stationen i København, den 11te Maj, havde jeg en meget behagelig Rejse med Toget til Korsør. I de sidste faa Ugers Tid har Føraarets oplivende Kraft gjort sig synlig, og helt forandret Landskabets Udsigende. Hele Naturen synes at harmonere med Folkets Følelse, der jo den Dag var ude for at more sig, alle iførte deres Højtidsdragt. For en, som hynner det skønne i Naturen, har Danmark paa denne Aarstid meget af det, som fortryller den rejsende; lysgrønne Marker og Skove paa bølgeförmig Jordskmon, trivelige Gaarde, med hndige Haver og meget andet. Rejsen med Dampskib fra Korsør til Kiel var meget behagelig, uagtet jeg ikke kunde samtale med de andre Passagerer paa Grund af vore forskellige Sprog. Idet Dampskibet styrrede sin Rurs faa nær Langelands Kyst, frembød denne os et meget interessant Panorama fra den ene Ende til den anden. Idet vi sejlede ind i Kiels Havn, nødtes jeg til at ihukomme, at Tusindaaarsrigets Fred ikke endnu var paabegyndt — i det mindste ikke i Tyskland; thi der laa mange store og mægtige Krigsskibe fuldt udrustede og rede til at udspyt Ild og Død til Menneskene, og Ødelæggelse til alt, hvad de ved sin Kunst og Videnskab have frembragt. Batterne paa begge Sider af Fjorden vare stærkt befæstede med solidt byggede Batterier med Nutidens sværeste Kanoner, inden hvis Kæfkevidde det vilde være den største Dumhed for et fjendtligt Skib at vove sig. Vi passerede i Fred og Ro disse Anstalter for Fredsforholdenes Bevarelse og Krigens Forebyggelse, og blev snart efter sat i Land, hvor jeg traf Præsident Shultheiss af den tyske og Præsident Bowman af den svejtsiske Mission, samt Eldste Larsen, der arbejder i Kiels Gren. Samme Aften mødtes vi med en lille Førsamling af de Hellige, og ankom næste Morgen til denne Stad. Søndagen den 14de holdt vi en Konference i Bremen, hvor Eldsterne og de Hellige havde en glædelig Tid tilsammen; disse vare komme fra for-

ffellige vidt adsprede Steder for at mødes med deres Søskende og deltagte i Konferencens Belsignelser.

Evangeliet er kun nylig bleven forkyndt i Bremen, men dog har allerede meget godt vist sig som Frugten af Herrens ydmige Ejeneres Beskræbelser. De have alligevel megen Ulempe med at sprede Evangeliet; thi Religionsfriheden, der almindeligvis troes at tilstedes i Tyskland, er for dem, som bekende sig til den almindelige Lære, og ikke for den forskudte Jesu Kristi Kirke. De Hellige i Skandinavien ere sørdeles begunstigede med Hensyn til Religionstolerance, og jeg haaber at de paa skønne det; thi det er en stor Belsignelse, som mange oprigtige Mennesker i andre Dele af Verden ikke nyde, formedelst Menneskenes Hykleri, Fanatismus og Egenkærighed. Men uagtet alle de Banskeligheder og Hindringer, Eldsterne møde, saasom Landsforvisning og Arrestering, hvilke de ofte underkastes, skrider Værket dog stadigt fremad, og vi tro og haabe, at formedelst Herrens Bistand og Eldsternes Flid og Virksomhed vil det vedblive at gøre Fremgang.

Naar jeg ser tilbage paa mit Besøg i Skandinavien, fyldes mit Hjerte med Glæde og Tilsfredshed i Tanken om den Tro og Hengivenhed til Herrens Værk, Eldsterne og de Hellige have lagt for Dagen — særlig dem, som jeg havde den Glæde at stifte Bekendtskab med, og som udviste al mulig Venlighed og Gæstfrihed mod mig. Jeg føler mig meget taknemlig til hver af dem, for deres vellykkede Beskræbelser for at gøre mit Ophold iblandt dem saa behageligt som muligt.

Med megen Tak for al den Godhed De selv viste mig, og med Kontorets Personale samt alle andre Venner — for mange at nævne — i kær Erindring, tegner jeg mig,

Deres Broder i Pagten

Platte D. Lyman.

Konferencen i Stockholm.

Den 29de og 30te April blev en Halvaarskonference holdt i de Sidste-Dages Helliges Forsamlingslokale i Hornsgade 80 i Stockholm, og følgende Eldster fra Zion overværende Mødrene: Præsident Platte D. Lyman fra England, Præsident Andreas Petersen fra København, Præsident P. J. Sandberg, A. G. Ericson, S. W. Hall, J. E. Groberg, M. Ericson, M. Ipsen, C. C. Garff, A. Bergen, John Felt, J. Carlén, John Blomquist, C. R. Ericson, A. M. Anderson, H. J. Fernstrøm, D. Blomquist, E. W. Edvalsson, N. Monson, A. Capson, C. J. E. Bohman, J. H. Anderson, C. D. Ahlstrøm, Axel Modeen, W. D. Hanson, C. D. Johnson, C. G. Johnson, Andrew Johnson, John E. Carlson og C. R. Carlstrøm, A. Holmgren og J. P. Løfgren.

Det første Møde holdtes Lørdag Aften og begyndte paa sædvanlig Maade med Sang og Bon, hvorefter de forsamlede hilsedes af Konferencepræsidenten med et hjerteligt „Velkommen“. Blandt dem, som afbenyttede Tiden med at tale til de forsamlede, var Præsident Platte D. Lyman. Han omtalte i sine Bemærkninger den bindende og løsende Magt, der af Herren blev given de tidlige Apostle, og hvilken ogsaa er givet Herrens Ejendomme i vor Tid. Han vidnede om, at intet andet Folk gjorde saa store Oposrelser for deres Religions Sag, som de Sidste-Dages Hellige. Flere af Evangeliets Principper og Lærdomme blev berørte i hans Tale, hvilken Præsident Andreas Peterson oversatte stykkevis fra Engelsk til Svensk; han gjorde ogsaa selv nogle Bemærkninger, hvorefter Mødet sluttedes med Sang og Bon.

Det andet Møde blev holdt Søndag Morgen kl. 10 og blev ligeledes indviet med Sang og Bon, hvorefter der gaves Lejlighed til nogle af Missionærerne at tale, og Evangeliets Principper blev udlagte for de forsamlede paa en tydelig og ligefrem Maade. Der afveksledes med Sang, og ligeledes sluttedes Mødet med Sang og Bon.

Kl. 2 Eftermiddag fortsattes Konferencen, begyndende med en Salme, hvorefter Bon blev opsendt og efter en Salme affjungen. Andre af Missionærerne fik Lejlighed til at omtale deres Erfaringer i Missionslivet og forkynde Evangeliets frelsende Principper til de tilstede værende.

Missionspræsident Andreas Peterson foreslog dernæst Kirkens almindelige Autoriteter samt den europæiske Missions Præsidentskab til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner; ligeledes foresloges Andreas Peterson som Præsident over den skandinaviske Mission; P. J. Sandberg som Præsident over Stockholms Konference; F. Christensen som Skriver og Oversætter for „Skandinaviens Stjerne“; Axel Augustson som Skriver og Oversætter for »Nordstjärnan«. Hvert Forslag blev enstemmigt vedtaget. Præsident Lyman talte efter til Forsamlingen angaaende det evige Evangeliums frelsende Principper, gengivet til Jordens vore Dage. Mødet sluttedes med Sang og Bon.

I Aftensmødet talte Præsident Lyman igen, særligt angaaende Søndagskolens Nødvendighed og den gode Virkning, den har paa enhver, som benytter sig af den; han formanede Forældrene til ikke at forsvemme deres Pligt i at sende Børnene derhen; han sagde, at alle vore Missionærer vare saadanne, som havde interesseret sig for Søndagskolen, og ligeledes viste han de store Belsignelser, der er dens Frugt. Efter en Sang blev sjungen af Koret talte Præsident Andreas Peterson til Forsamlingen, omhandlende Menneskets Forudtilværelse og Indtræden her paa denne Jord, samt Herrrens Styrelse med Hensyn til sine Børn fra Adams Tid til vor, berørende Evangeliets Gengivelse i denne Slægt, hvorved Menneskene kunne finde Vejen tilbage til deres Fader, som sendte dem her ned. Til Slutning gjorde Præsident Sandberg nogle Bemærkninger,

der udtrykte hans og de Helliges Glæde over den behagelige Tid, de nu havde haft, og en Sang blev assingen, hvorefter Takfigelsen blev ofret.

Et Præstedømmemøde, som holdtes Mandag Formiddag, fremgik af Rapporterne fra de forskellige Grene, at Stockholms Konference bestod af 10 Grene, hvori der virkede 28 Missionærer fra Zion og 2 lokale Eldster. Det lokale Præstedømme bestod af 91 Eldster, 64 Præster, 42 Lærere, 20 Diaconer; der var 1218 Medlemmer, 310 Børn under otte Åar; total Antal Sjæle 1738; der var 64 døbte, 13 emigrerede, 5 udelukkede, 19 døde; der var 64,627 Huse besøgte, 3224 evangeliske Samtaler holdt, 27452 Skrifter satte i Dømlob og 471 Bøger; der var holdt 949 Førsamlinger, hvoraf 10 var under aaben Himmel; der var 17 smaa Børn velsignede; 291 betale Tiende. Tilstanden var god og Udsigterne løvende.

Missionærerne blevne i dette Møde fordelede til fremtidig at arbejde i Grenene som følger: P. J. Sandberg, A. G. Ericson og S. W. Hall i Stockholms Gren; J. E. Groberg, M. Ericson og M. Ipsen i Upsala Gren; C. C. Garff, A. Bergen og O. W. Åkerlind i Esfildstuna Gren; John Felt, J. Carlén, John Blomquist og C. R. Ericson i Örebro Gren; A. M. Anderson, H. J. Fernström og D. Blomquist i Westeraas Gren, E. W. Edvaldson, N. Monson og A. Capson i Solsvarbo Gren; C. J. E. Bohman, J. H. Anderson og C. D. Ahlström i Sundsvall Gren, Axel Modeen i Luleaa Gren og A. Holmgren og J. P. Löfgren i Gottlands Gren.

C. J. Norrman, Skriver.

Fra Statskirken til Jesu Kristi Kirke.

(Fortsat fra Side 148.)

Alle disse forskellige Partier eller Kirker maa tilstaa, at de mangler den Helligaands kraftfulde Maadegaver, som Paulus omtaler; thi de hverken lære eller synes at turde indrømme, at Profetiens Gave og Mirakler ere nødvendige i vor Tid. Mange af dem sige ligefrem, at de have ingen Brug for dem, omendskøndt Pauli Ord: „Øjet kan ikke sige til Haanden, jeg haver Dig ikke behov“ osv., forbyder udtrykkelig nogen som helst Afskaffelse af de forskellige Lemmer eller Maadegaver. Saaledes er Kirken nu uden Profeter og Mirakler, skøndt der ikke findes nogen Autoritet i Bibelen, hvorved de kunde affkaffes; og eftersom de den Gang vare nødvendige „til de Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse,“ hvorledes kunne da de Hellige nu beredes, eller Embederne forvaltes med Kraft og Tilsfredshed, eller

Legemet (Kristi Kirke) opbygges i disse Dage uden dem. Bibelen viser os, at det altid var ved Profeter, Gud aabenbarede sin Billie, sine Besalinger og Verdomme til sin Kirke under alle de omstændende og prøvende Umstændigheder, den har maattet gennemgaa lige fra Begyndelsen; og det synes at være ganske imod Skriften og Fornuften at tænke sig, at det i denne Tidsalder af Bildfarelser og Ugudelighed er unødvendigt, at han skulde tilkendegive sin Billie og give Besalinger, samt undervise sit Folk paa samme Maade som forhen, saa at hans Kirke fremdeles maatte blive styret efter hans egen Billie gennem alle de store Prøver og Genfordigheder, der bestandig ligger for den.

Før at finde Jesu Kristi Lære foreträffer jeg at søge i Bibelen og lade den være min Rettesnor, hellere end at gaa til nogen som høgst af Kristenhedens Kirker, der lære noget, som ikke stemmer overens derved. Kristus sagde for Eksempel, at Mirakler skulde følge de troende, men de kristne lære os ikke saaledes. Paulus, idet han var under den Hellig-aands Inspiration, skrev, at Apostle og Profeter vare nødvendige i Kirken, ikke alene paa hans Tid, men „indtil vi alle naa til Enhed i Troen og Guds Søns Erkendelse, til Mands Modenhed, til Kristi Hyldes folksne Alder; at vi ikke mere skulle være Børn, og lade os tumle som Bølger og omdrive af ethvert Lærdoms Vejr ved Menneskens Spil, ved Træskhed til Forsørelsens Kunstmæssige“¹⁾ Hvor forstelligt er ikke dette fra hvad man hører i Kristenhedens afwegne Kirker! I det Skriftsted, jeg nylig ansørte, fortæller Paulus os ikke alene, hvor længe Apostler og Profeter ville behøves i Kirken, men ogsaa hvorledes Kirken vilde anfægtes, hvis Profeti ophørte. Under Aandens Inspiration erkører han tydeligt, at Apostler og Profeter vilde være nødvendige til vi naa Fuldkommenhedens Maal, til Kristi Hyldes folksne Alder. Jeg tror, det vil let indrømmes, at vi ikke endnu have naaet denne Fuldkommenhed. Ligeledes viste Paulus, at om vi ikke havde Apostler og Profeter, vilde Kirken tumles som Bølger og drives af ethvert Lærdoms Vejr, osv. Hvad se vi hos de kristne Kirker andet end dette, naar vi betragte de mange uenige og modstridende Religionspartier, hver med sine forskellige Verdomme og Ordinanser? Det er altsaa tydeligt, at en Kirke uden inspirerede Profeter og den Helligaands kraftige Maadegaver, der alle vare saa nødvendige i den oprindelige Kirke, ikke kan være andet end en Afsvigelse. I disse mine Ansuelser er jeg støttet af Apostelen Peters Ord, idet han siger, at den Helligaand vilde fremdeles, saalenge Jordens bestaar, tilkendegive sin vidunderlige Kraft i den sande Kirke, dersom Menneskene vise Lydighed til Evangeliets Ordinanser og alle Guds Besalinger. Paa Vinselfestens Dag, da den Helligaand nylig var falden paa Apostlene — havde sat sig paa hver af dem som adskilte Tunger ligesom af Ild — stod han og prædikede, og forlangte, at de

¹⁾ Eph. 4, 13. 14.)

stulde omvende sig og lade sig døbe til Syndernes Forladelse, samt lovede dem den Helligaands Gave; derpaa sagde han, at denne Forættelse var ikke alene for dem, som levede paa den Tid, men for dem og deres Børn, samt dem, som vare langt borte, saa mange som Herren vil kalde dertil.¹⁾

Naar jeg nu betragter alt dette, som her er fremført af den hellige Skrift, kan jeg ikke begribe, hvorledes nogen kan paataage sig at sige, at vi i vores Dage ingen Trang have for inspirerede Profeter og for disse den Helligaands uburderlige Maadegaver, uden hvilke vi ikke kunne naa til Mands Modenhed og til Kristi Fyldes voksne Alder. Det staar derfor ganske tydeligt for mig, at om jeg i al Ydmighed og Oprigtighed annammer Guds Verdomme, som vi saa tydelig kunne læse i Bibelen, bliver det mig umuligt at indrømme, at nogen Kirke paa Jorden, — der befender sig for at være en Kristen, men dog erklærer, at inspirerede Profeter og Apostle ere unødvendige, og ligeledes at de ikke behøve de hellige og kraftfulde Maadegaver, den Helligaand medbringer, — kan være den Kirke, Frelseren grundlagde, og hvorpaa Apostlene byggede i Kirkens tidlige Alder. Jeg synes, at hvor Troen ikke er stærk nok til at erholde ny Abenbaring og Englebesøg, som der jo er lovet ved det sande Evangelium, kan den sande Kristi Kirke umulig findes. Den hellige Skrift, der er bleven os givet til Vejledning, siger jo ogsaa, at „naar der ikke er Syner, bliver et Folk svagt.“²⁾

Det er isvrigt en logisk Slutning, at en Kirke, som nægter, at den Helligaands kraftige Maadegaver ere nødvendige, ikke godt kan have den Aand til Vejledelse; thi den almindelige Kirkes hele Historie viser os, naar som helst den Helligaand blev udgydt paa nogen, især Profeterne og Apostlene og andre af Hverens Ejendom, tilkendegav den sig ved Profetier, Helsbredelse, Tungemaal, og paa andre Maader. (Forts.)

¹⁾ Ap. G. 2, 38. 39. ²⁾ Ordsp. 29, 18.

Indbundne Værgange af „Skandinaviens Stjerne“, samt Bøger og Skrifter, indeholdende de Sidste Dages Helliges Tro og Lære, kunne erholdes paa dette Blads Kontor, St. Paulsgade 14, 1ste Sal.

Inndhold.

Tale af Apostle Matthias Cowley 161	Afløsning og Besittelse.....	170
Ned. Bem.: Arbejde	Korrespondance	171
Ankomst og Besittelse.....	Konferencen i Stockholm.....	172
	Fra Statskirken til Jesu Kristi Kirke	174

København.

Udgivet og forlagt af **Andreas Petersen**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos J. C. Vorbing (B. Petersen).